

Против политичара Небојше Човића и Велимира Илића кривичну пријаву су јуче поднели Мила Ћинђић, мајка др Зорана Ћинђића, и његова сестра Гордана Филиповић Ћинђић, преко адвоката Срђе Поповића, оптужујући их за умешаност у убиство српског премијера.

У пријави у коју је „Блиц“ имао увид, наводи се да су оба политичара крива за „непријављивање припрема за извршење кривичног дела напада на уставни поредак“. Човићу се ставља на терет и да је „заједно са лицима која су већ правоснажно осуђена за ово дело, извршио кривично дело подстрекавања на убиство представника највиших државних органа“.

Докази које се наводе у кривичној пријави су јавно сведочење сведока сарадника Дејана Миленковића Багзија, затим писана изјава последњег ухапшеног припадника земунског клана Милоша Симовића. Међу понуђеним и описаним доказима је и писмо које је Милорад Улемек Легија, сада правоснажно осуђен за организацију убиства премијера, упутио Велимиру Илићу фебруара 2003. У пријави се цитирају изјаве Човића и Илића и писмо које је Улемек упутио јавности. Такође се цитирају изјаве Човића и Илића о подршци Војиславу Коштуници, председнику ДСС, против кога је адвокат Поповић поднео раније кривичну пријаву за убиство премијера.

У новој кривичној пријави се наводи да је сведок сарадник Миленковић у сведочењу, које је суд прихватио, тврдио да је Човић подржао убиство премијера Ћинђића.

Наводи се да је Миленковић сведочио да му је Душан Спасојевић, почетком фебруара 2003, у једном стану у Улици војводе Степе, у присуству Милоша Симовића и Александра Симовића, саопштио да је Улемек направио договор са Човићем.

Миленковић наводи да је од Спасојевића чуо како Улемек са Човићем одржава контакт преко особе коју је означио као „мајка Аце Булића“.

На писану изјаву Симовића такође се позива у пријави и указује на то да последњи ухапшени припадник земунског клана потврђује исказ Миленковића, као и да додаје своја сазнања о састанку код Улемекa.

„Улемек је гестикулацијом показао на доњи део увета, да треба да се уради Ћинђа. Узео је новину и прецртао слику премијера. Рекао је да је био на састанку и да му то тражи Ћоки, што мени, а ни Аци тада тај надимак ништа није значио, па смо га питали о коме се ради. Рекао је Ћорави, и поред слике написао име и презиме ко је наручио атентат... Легија је Душану говорио да му је Ћоки рекао да ће, по убиству Ћинђића, он преузети место премијера, да не жели да ради са мање способним од себе, да не воли да му неко наређује ни да има ауторитет изнад себе”, пише Симовић, а наводи се у пријави.

Писмо које је Улемек упутио Илићу пре убиства премијера фебруара 2003. дато је у целости у пријави, као и касније изјаве Човића и Илића поводом тога. У том писму Улемек позива Илића да се укључи у акцију „понављања 5. октобра као општенародног бунта”, да би на место тадашње владе довели на власт друге људе који ће водити рачуна о националном достојанству. У пријави се наводи да је Илић о писму обавестио само Човића, што се потврђује њиховим јавним изјавама, а да Човић није никога обавестио пре атентата. Да би се то потврдило, позива се и на преписку после атентата Човића и Илића са тадашњим министром полиције Душаном Михајловићем. Тврди се да су Човић и Илић „свесно пропустили да ово пријаве надлежним државним органима”.

Човићева изјава да је у два наврата одбио да буде премијер, када му је Коштуница понудио после 5. октобра, и након атентата на премијера Ћинђића, такође се наводи у пријави. У пријави се тврди „усаглашено деловање против ДОС-ове владе, од стране Човића, Коштунице и Улемекa, наставља се и после атентата”. Наводи се и да Човић и Коштуница, на почетку “Сабље” протестују против идеје да се испитује политичка позадина атентата. Цитира се и изјава Илића од 25. фебруара 2003, после покушаја атентата код хале Лимес: „Атентат на Ћинђића је обичан породични обрачун. То је све једна екипа.”

У пријави се наводи да је Милорад Улемек позивао политичаре за „нови 5. октобар”, али да су њима „филтриране информације” и да се то види из изјаве Милоша Симовића. Спомиње се Војислав Шешељ, али се напомиње да је његова изјава да је знао да ће бити „крви до колена”, али не и да ће бити убијен Зоран Ћинђић, вероватно тачна. Као „врбовани” политичар спомиње се и Слободан Вуксановић и наводи се да су „разлози за њега очигледни”, јер је он на унутарстраначким изборима у ДС покушао да смени Ћинђића са места председника. Цитира се његов позив за „рушење Ћинђића на исти

начин као и Милошевића“.

„Уз помоћ исказа Дејана Миленковића и изјаве Милоша Симовића, укрштањем са другим доказима и општепознатим чињеницама, може се, у главним цртама, реконструисати потпуна структура завере, план деловања и подела улога, као и посебно место које је у тој превратничкој завери заузимао осумњичени Небојша Човић“, наводи се у пријави, и додаје да је Човић „заверенике уверавао да ће након атентата он доћи на место премијера, и тиме имплицитно стварао код њих наду да ће за атентат остати некажњени“.

(Блиц)